

екзистенціалізм. Філософські мотиви досліджуваних збірок – розмишлення над сутністю людського буття, над долею, над зв'язком життя і смерті, мотив закорененості в рідну землю, нерозривної зв'язки з нею, мотив боротьби за життя і свободу, осудження бездуховності, безнравственності і національної безликісті, мотив неперервної зв'язки часів.

Ключеві слова: філософізм, кордоцентризм, антеїзм, екзистенціалізм, духовність, нравственність.

Summary

This article analyzes the philosophism of poetry by Ihor Pavlyuk on the material of poetry books "Rebellion" and "Rebellion Holy Water". Philosophical and intellectuality are characteristic of his creativity. Cordocentrism, antheism and existentialism are inherent for I. Pavlyuk. Philosophical motives of poetry books that were studied are reflections on the essence of being human, of destiny, of relationship of life and death, the motive of close connection with native land, the motive of the struggle for life and freedom, the condemnation of lack of spirituality, immorality and national impersonality, etc.

Keywords: philosophism, cordocentrism, antheism, existentialism, spirituality, morality.

УДК 821.161.2(1–87).09

Чирук З. В.,

аспірантка,

Інститут літератури імені Т. Г. Шевченка НАН України

(Київ)

ЕКЗИСТЕНЦІЙНІ МОТИВИ ЯК ЗМІСТОВА СКЛАДОВА ПОЕТИЧНОГО ІДІОСТИЛЮ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПИ

Розвиток літературно-мистецького процесу на кожному етапі його поступу зумовлений творчістю яскравих мистецьких індивідуальностей. Саме творці неповторних поетичних індивідуальних стилей формують мистецьке обличчя кожної літературної епохи, залишаються в її історії і в культурній пам'яті. Поняття індивідуального стилю письменника є одним з найбільш основоположних у художньому мистецтві та досить широко використовується в лінгвістиці, філософії, літературознавстві, мистецтвознавстві, естетиці. Проблема індивідуального стилю має міждисциплінарний характер та трактується в літературі у різних аспектах. Досі немає чіткого визначення цього поняття, його характерних рис та механізмів творення.

Проблемі дослідження індивідуального стилю письменника присвячено багато праць мовознавців (В. П. Дроздовського, С. Я. Єрмоленко, Н. М. Сологуб, Л. О. Ставицької, О. С. Переломової, О. М. Черевченка, Л. В. Домилівської та ін.) та літературознавців (О. Соколова, М. Наєнка, О. Кухар-Онишка, А. Ткаченка та ін.).

В загальних положеннях дослідники дотримуються думки, що ідіостиль – це сукупність певних глибинних факторів, які відповідають за творення тексту письменником, утворюють творче "обличчя" митця, не подібне на будь-яке інше, це світовідчуття та світорозуміння письменника, це манера зображення художнього простору, це формально-змістові чинники творів та самотутність мови або ідіолект письменника.

Якщо виходити з розуміння поетичного ідіостилу як багаторівневої структури, то розпочинати аналіз поетичного індивідуального стилю письменника потрібно саме на рівні **форма/зміст**. До змістових домінант поетичного ідіостилу

дослідники відносять насамперед художню ідею, тему, мотив, проблематику, художні тропи і стилістичні фігури.

Мета нашої статті – проаналізувати екзистенційні мотиви як змістову складову поетичного ідіостилію на матеріалі поезій представників Нью-Йоркської групи, з'ясувати особливості екзистенційного світобачення поетів групи, знайти спільне і відмінне у модифікаціях цих мотивів.

Слід зазначити, що неможливо розглядати творчу індивідуальність митця поза контекстом стильових тенденцій та напрямів епохи, в період якої тривав (триває) індивідуальний творчий процес, адже на формування неповторної творчої особистості впливає вся багатогранність принципу “часу і місця”. Зокрема, дослідник А. Ткаченко вводить поняття **феноменології/типології** індивідуальних стилів, пропонує аналізувати індивідуальний стиль письменника у взаємодії типологічних (які є типовими для певного періоду та простежуються у творчості багатьох митців) і феноменологічних (неповторних і притаманних лише творчій манері одного письменника) рис. Дослідник пропонує таке визначення: “Індивідуальний стиль – це естетично значуще відкидання чи дотримання канонів макропоетики, що проявляється передовсім через матерію художнього слова (форму), а також це спосіб організації форми, що проявляє новий художній зміст. Індивідуальний стиль проявляється, зокрема, через художнє утвердження власного місця як у генетичній макросистемі літератури (чи й виходу за її межі до міжмистецького синтезу), так і в підсистемах на всіх рівнях; через естетично значуще відкидання, модифікацію чи дотримання стереотипів і канонів, вироблення нових і т.д.” [7, 29].

Запропонований дослідником алгоритм аналізу ідіостилію митця частково простежимо на матеріалі поезій представників Нью-Йоркської групи, яка постала у 50-х роках ХХ століття саме на засадах відкидання стереотипів і канонів. Процес становлення Нью-Йоркської групи розпочали Б. Бойчук і Ю. Тарнавський, згодом до них приєдналися Б. Рубчак, Женя Васильківська, Емма Андієвська, Патриція Килина і Віра Вовк. Представників, так званої “первісної сімки”, окрім особистої дружби, об'єднувала ще й творча і інтелектуальна співзвучність, а саме принципи свободи творчості, відривання від традицій, тяжіння до модернізму. Кожен із представників Нью-Йоркської групи витворив яскравий та неповторний індивідуальний поетичний стиль, що підтверджує дослідник творчості групи І. Фізер: “Члени НІГ у різній мірі, навмисно чи ні, відкинули усталені норми як непридатні у творчому процесі. В наслідок цього виник своєрідний поетичний ідіолект, подиву гідна незвичайність їхньої мови, тематики та поетичного світобачення” [8, 51].

Нью-Йоркська група, яка складається з яскравих творчих особистостей, підтверджує свій статус феноменального літературного явища словами Б. Бойчука: “Поети Нью-Йоркської групи не творили собі спільного світу, хоч можливість така і до певної міри потреба, після повоєнної затрати ґрунту, існували. Такий світ могли вони створити і в площині естетичній (модернізм), і в площині філософській (екзистенціалізм). Поети ці вибрали, натомість, відцентричну настанову, творячи собі окремі індивідуальні світи” [1, 34].

Проте, незважаючи на всю неповторність і своєрідність митця, він не може уникнути “впливів ззовні”, а саме таких типологічних факторів, як місце, період часу, ментальність народу до якого належить письменник, історична пам'ять, соціально-історичні умови та ін. Існують точки зближення і у творчості представників Нью-Йоркської групи.

Завдяки увазі до вселюдських проблем буття екзистенційний світогляд став близьким українській духовній традиції і знайшов своє відображення в творчості багатьох митців ХХ століття. Проблеми людини, життя якої перевернула війна, страх, відчай, самотність, відчуженість у ворожому до її світі, непевність у майбутньому, пошук сенсу свого існування, не могли залишити байдужими представників Нью-Йоркської групи, яким довелося пережити емігрантський життєвий досвід і все що з ним пов'язане.

Вагомою складовою поетичного індивідуального стилю на рівні змісту є система мотивів у творчості письменника. В творчому доробку таких представників Нью-Йоркської групи, як Ю. Тарнавський, Б. Бойчук, Б. Рубчак, Віра Вовк, Патриція Килина послідовно простежуються екзистенційні мотиви смерті, плинності часу, абсурдності людського існування, самотності, страху, відчаю, протистояння особистості і суспільства та ін.

Слід зазначити, що дослідники творчості групи не є одноставними у своїх оцінках, щодо філософського тяжіння представників групи. Так сучасна дослідниця Л. Золотоноша, досліджуючи екзистенційно-культурософські мотиви в українській ліриці другої половини ХХ – початку ХХІ століття, серед багатьох інших, вирізняє та аналізує найбільш показові тексти поетів Нью-Йоркської групи. Дослідниця виокремлює творчість Б. Бойчука, Б. Рубчака та Ю. Тарнавського як таку, що найбільш суголосна з “системою моральних екзистенціалів” [4, 11] та приходиться до такого висновку: “Філософською течією, яку визнавали поети, був екзистенціалізм, близькою і суголосною виявилася традиція Гайдеґґера – Сартра – Камю. Домінуючими темами поезії стали самотність і нудьга, екзистенційна тривога людини, закинутаї в буття, ув'язненої у місті, скованої власним тілом, думками та переживаннями” [4, 11]. На тяжіння деяких представників Нью-Йоркської групи до екзистенційної філософії вказує у своїх наукових розвідках М. Ревакович. Дослідниця вирізняє творчий доробок Патриції Килини, який “в ідеологічному плані повністю міститься у філософії екзистенціалізму” [6, 75].

Лірика Віри Вовк, напевне, найбільш оптимістична серед доробку представників групи, та при більш глибокому прочитанні, буде нескладно помітити контури екзистенціалізму, які проступають у домінуючих мотивах та образах.

Мотив плинності часу в багатьох поезіях збірки “Чорні акації” (1961) реалізується в метафорі **піску/пустелі**: “Час цідить пісок з долоні в долоню” (“Чорні акації”), “Піски, як біблійні полотна, згорнули життя” (“Капличка Христового серця в пустелі”), “Зосталось каміння без тіні й легенди про барви. / А кактуси – кістяками / на перехресті пустинь” (“Капличка Христового серця в пустелі”), “Усі потоки повернулись до джерел, / Усі планети змінили орбіти, / тільки пісок у долонях” (“Мені сказано витримати...”). Поезія “Бич світу” із збірки “Віоля під вечір” (2000)

майже в кожному слові акумулює в собі мотив плинності часу, що змітає все на своєму шляху і ніщо не може протистояти йому: *“Бич Світу / не спромігся взяти тебе / крем’янецька горда твердине? / взяв тебе час / горнутья пишні сади / вілли і вулиці / до стіп бувальщини / всі підвладні / потокові часу / що забирає з собою / бастилії й башти / лівреї, ліри і лаври”*. Лівреї – ознака минулого, архаїзм, а ще асоціація з служінням, прислужництвом, ліри – мода на мистецтво та митців певного часу, яка теж минула, лаври – символ слави, що теж не буває вічною. Жодна твердиня і міць не встоять перед часом, свідченням чого є яскрава метафора про те, що все *“горнеться до стіп бувальщини”*. Отже, *“бич світу”* це плинність та марність людського буття, приреченість на забуття, що не може не викликати відчуття суму та відчаю у людини.

Слід зазначити, що в творчості Віри Вовк майже відсутні екзистенційні мотиви смерті, приреченості, розпачу, що зближує її світоглядну позицію з філософією Габріеля Марселя, на що вказує і М. Ревакович: *“Проте було би помилкою не помічати її власної схильності до екзистенціальних постулатів, які, однак, ближчі до філософії Габріеля Марселя, ніж Жана Поля Сартра”* [6, 72]. Такі основоположні філософські концепти Г. Марселя, як Homo viator або Людина мандруюча та вічні пошуки людиною свого Я, своєї неповторної сутності простежуються у поетичних збірках Віри Вовк в мотивах мандруючого **човна/корабля/каравели/мушлі**: *“Я – галеонська фігура / при кілю незнаной каравели / з невідомим напрямом / до тільки моєї гавані”* (“Ромен-зілля” (2007)), *“Ви, близькі душі, / позникали в імлі / міражами кораблів / у сірому океані”* (“Ромен-зілля” (2007)).

Екзистенційний мотив пошуку людиною свого Я втілюється в метафорі метелика, який появляється з порожньої личини і єднається з Вищою мудрістю: *“Святочна хвилина, / коли емалевий метелик / залишає порожню личину / й єднається з голубизною всесвіту”* (“Ромен-зілля” (2007)).

Вже своєю дебютною збіркою *“Життя у місті”* (1956) Ю. Тарнавський демонструє суб’єктивний світ, який стає суцільною метафорою екзистенційної самотності: *“самітний гітарист / під пласким небом, / який плаче звуками, / круглими, як сльози”* (“Самота”), відчуження людини від людини і від самої себе: *“бо наші батьки працюють / серед божевільних машин, / забувши нас, і навіть свої імена”* (“Пісня міських дітей”). Людина в місті приречена на духовну та моральну порожнечу: *“що є життя, / як не будинок, / повний пустих кімнат”* (“Самота”). Відчуття абсурдності людського існування, порожніх слів, порожніх днів пригнічують відсутністю будь-якої надії: *“Я проходжу вулицями життя, / як велетенський рот, відкритий і німий, / який не знає про своє існування, який ковтає тільки тому, / щоб заповнити печеру темряви”* (“Існування”).

Людина – це частина природного процесу, і життя однієї людини – це непомітна піщинка, яка губиться в хаосі буття: *“життя / це не ріка, зникнення / краплі не залишить сліду в ньому”* (“Дехто не хоче вмерти”). Вражає спокій ліричного героя, який з серцем *“як біла тарілка”* ставить собі запитання: *“Чи я не ілюзія чогось? / чи я ще є?”* (“Пустка”).

Екзистенційний мотив смерті також є глобальним у творах Ю. Тарнавського. Смерть мислиться автором як щось звичайне, буденне, без особливого трагічного звучання: *“перестати існувати, / як залишити непомітно кімнату”, “вечір завжди / має негативний вплив на людей / і чомусь спонукує їх / думати про старість і часами про смерть”* (“Думки про мою смерть”). Смерть не набуває трансцендентного характеру, але має глобальне, планетарне значення: *“ця планета порожнечі, / просіюватиме смерть крізь свою пористу шкіру”* (“Нічна втеча”). Екзистенційні мотиви є всюдиусці в творчості Ю. Тарнавського – смерть, порожнеча, відчуження, абсурдність людського буття, людина вимушена пускати коріння в *“мертвий череп асфальту”*.

Виразний екзистенційний характер мають ранні збірки Б. Рубчака *“Камінний сад”* (1956) і *“Промениста зрада”* (1960). Поетові близькі проблеми буття людини, яка втратила все чим жила, втратила себе і не може віднайти сенсу у своєму існуванні: *“Ти вже не є – метелики, нашпилені на плюш”, “Душа твоя – паперу білий аркуш, / уважно складений між сторінками / твого ніколи не прочитаного тіла”* (“Поетові”). Розгубленість, втрата часо-просторової орієнтації під час дороги в нікуди: *“В які ж бо двері стукати ? / Хто прийме тебе? Хто / зрозуміє, що в тебе тіло – корабель, що в тебе тіло – / каравеля, затоплена на дні якогось моря”* (“Імпровізація опівночі”), *“І треба так довго йти / в непросто янім промінні, / і в пустинях німих самоти / собі говорити, тині”* (“Промениста зрада”). Відчувається гострий розпач поета, що позбавлений духовного існування, втратив себе і перетворився на тінь: *“Неповоротливе безсилля спілих книг, / і тлінь покійних днів, і тіло, й кість / не є вже брамою. У павутиння ткані / вмерла мисль”* (“Я вимагаю повних прав”).

Мотив смерті в творах ще одного представника Нью-Йоркської групи Б. Рубчака зустрічається не так часто і без особливого акцентування на абсурдності, як у Ю. Тарнавського: *“ти риєшся в розтятому житті, / і часто тхне від жовтих пальців смертю”* (“Поетові”). В поезії *“Промениста зрада”* самотність людини досягає найвищого рівня: *“Треба більшої самоти, / ніж та, що в чотирьох стінах: / треба, щоб в собі ти / назавжди впав на коліна”*.

Збірка Б. Бойчука *“Час болю”* (1957) значною мірою насичена концептами екзистенціалізму. Мотив непевності в майбутньому і несталості людського буття проявляється в метафорі дороги, шляху, ґрунту, що вислизає з-під ніг героя: *“Мій шлях / неждано виховзнув / з-під ніг / піском розлився / в безконечність”, “Я йшов / і по коліна груз / в темноті”, “Я йшов кудись / і знав: / мій шлях – в нікуди”* (“Десь суть була”), *“Іти б – та життя під ногами розмокло, / гукнути б – у горлі діра, / бламати б – та руки зрослися з землею”* (“Кінцеве”).

Цікава модифікація екзистенційного мотиву приреченості і смерті, яка реалізується в метафорі **засихання і тліну**: *“прив’ялий куц бузка”, “руками, / як сухі гилляки”, “дай руку висохлу, / бо ломиться дорога”, “моїми пальцями / прошелестіли / осені”, “На вітрі / шелестять / сухі серця”*.

Життя втратило свій сенс, і як його віднайти, герой не знає: *“Десь суть була, / осталися одгадки, / десь дім стояв, / та як його знайти ?”, “десь дім стояв, / а може, не стояв; / була десь ціль, / а може, не було”* (“Десь суть була”).

Людина розгублена, адже дотепер вона була впевнена в основах “світобуття” і знала, яке місце в цій системі вона займає. Втративши своє минуле, герой не бачить свого майбутнього і залишається між я-минулим і я-майбутнім, живе “скам’янілими думками”: *“так мало споминів, / замало, щоб / забути, / так тяжко бачити / в пустій кімнаті, / так тяжко переходити / в пусту кімнату”* (“Старість”), *“я забув / порожню форму / власного буття”* (“Пробудження увечері”), *“І як тепер вернутися назад, / віддерти від минулого сучасне ? / І як збагнути незбагнений лад, / збудить любов погаслу ?”* (“Подорож з учителем”).

Слід зазначити, що в творчості Б. Бойчука знайшла відображення тема війни. Показовими в цьому плані є поезії “Могили”, “Два” та поема “Подорож з учителем” (1976). Тема війни екстраполює екзистенційний мотив смерті, війна у Б. Бойчука – це перш за все смерть багатьох невинних людей, це безкінечні могили закатованих, репресованих, знищених фізично і морально: *“закидані вінками болю / могили / чорні рани на руках землі / чорні діри під ребром минулого / чорні очі під твоїм чолом”* (“Могили”), *“і рвуть куски тебе / рвуть куски твоєї статі / щоб виповнити ями / смертності”* (“Два”).

Глина і камінь – два символи буття в поезії Б. Бойчука, які поєднують в собі концепцію часу і простору, закоріненість, тяглість, неможливість відірватись від минулого.

Поетичний доробок Патриції Килини теж несе на собі відбиток філософії екзистенціалізму. Такі постулати екзистенційного світогляду, як смерть, плинність часу, тимчасовість і вічність, спостерігаємо в поезіях “Спадщина”, “Чорна тополя”, “Берег”, “Між століттями”. Екзистенційні проблеми буття у світогляді авторки позбавлені трагічності, абсурдності, відтінків відчаю. Героїня ніби стоїть збоку і спокійно та лаконічно пропускає навколишній світ крізь призму своєї душі. Світ людських переживань накладається на світ природи і від цього стає виправданим, зрозумілим.

Екзистенційний мотив часу виражається в образі **місяця**, який стає символом плинності, циклічності, безперервності: *“місяць тиняється без діла, / як п’яний моряк, як останній самотний пасажир”*, місяць порівнюється з годинником: *“і в приймальню вітру збираються тіні / під заіржавілим годинником місяця”* (“Берег”).

У вірші “Між століттями” розгортається мотив вічності, позачасовості людського буття: *“Я напівнародилася, / і теж напівумерла”, “Я вільна від часу, / я – полонена години”*. Вірш засвідчує потяг героїні до складних філософських роздумів над буттям людини, над її екзистенцією у вічності і позачасовості. Буття-минуле, буття-теперішнє і буття-майбутнє утворюють єдину тканину людського життя: *“Нічними поїздами гуде прибій і відбій. / Приїжджає світанок, / немов фара біла – спить світанок, / і відїжджають тіні в далеку подорож, / несучи клунки ночі”* (“Берег”).

Мотив смерті експлікується в поезії “Чорна тополя”. Символом смерті зображена чорна тополя, яка стоїть біля покинутої хати з розбитими вікнами і наводить жах на тих хто проходить повз. Страх зумовлює ненависть людську до цього місця і перетворює його на вічну химеру. Героїня пропонує свій погляд на смерть – вона (чорна тополя) стоїть “тисячу століть” і знаходиться в кожному з нас, як страх

смерті, який неможливо побороти. Поняття смерті переводиться авторкою у філософську площину для того, щоб зрозуміти вищу істину людського буття: *“Але не забудьмо тієї хати. / Забудьмо незабутих, вбиймо мертвих, / не біймося ні білих королів, / ні кричачих героїв, ні кривавих королів, / бо на горбі хата й чорна тополя – / там для нас досить жаху, / там для нас досить часу”* (“Чорна тополя”). Мотив смерті людини співвідноситься зі смертю, як безкінечним природним явищем: *“Листя має / свій час падати, / і квіти марніти / під південним вітром, / а лише ти, / одна зі всіх, / маєш усі пори / на свою смерть”* (“Спадщина”).

Цикл поезій “Рожеві міста” (1969) окреслює модус пошуку сенсу людського буття. Хто ми на цій землі? Для чого ми тут? З якою метою нас закинуто у коловорот всесвіту? Хто дасть нам відповіді на всі наші запитання? Героїня, мандруючи містами Іспанії, долучається до багатовікового культурно-філософського досвіду людства і знаходить свої відповіді. Життя людське – це подорож в нікуди. Людина живе безцільно доки сама не надасть сенсу своєму існуванню: *“Життя – біле світло без присмерку. Нічого не пригадую. / Часами треба дивитися в глибину, між помаранчу і землю, / між пам'ять і небуття”* (“Cordoba”), *“Ніхто, кóханий хоч хвилину, не зникає з туги, / ніщо, коли воно було домом, не стає пустелею <...> та ніколи не знайдуть мандрівники чужини”, “На тобі втікаю від моєї смертності. / Поки живеш, рівнино душі, я живу”* (“Еспанська рівнина”).

Наявність екзистенційних мотивів у творчості представників Нью-Йоркської групи можна вважати типологічною рисою змістової складової поетичних індивідуальних стилів Віри Вовк, Ю. Тарнавського, Б. Рубчака, Б. Бойчука, Патриції Килини. Найбільший вплив екзистенційних концепцій на формування індивідуально-авторської моделі світу ми спостерігаємо у творчості Ю. Тарнавського, Б. Бойчука, Б. Рубчака. Екзистенційні мотиви зумовлюють змістове наповнення творів згаданих поетів. Спільним екзистенційним мотивом для репрезентантів Нью-Йоркської групи став мотив смерті, який втілюється у різноманітних авторських формах. Слід зазначити, що екзистенційні проблеми буття людини у зображенні Віри Вовк і Патриції Килини характеризуються відсутністю таких настроєвих рис, як трагічність, розпач, страх. Також відсутня в їхньому екзистенційному світогляді абсурдність як філософська категорія. Можна стверджувати, що екзистенційні мотиви в творчості представників Нью-Йоркської групи мають важливе значення у формуванні змістової складової поетичного ідіостилу поетів.

Література

1. Бойчук Б. Декілька думок про Нью-Йоркську групу і декілька задніх думок / Б. Бойчук // Нью-Йоркська група : антологія поезії, прози та есеїстики / [упоряд. : М. Ревакович, В. Ґабор]. – Львів : Піраміда, 2012. – 397 с.
2. Вовк В. Zenit / В. Вовк. – Ріо-де-Жанейро ; Львів : БаК, 2012. – 100 с.
3. Вовк В. Ромен-зілля / В. Вовк. – Дніпропетровськ : Пороги, 2007. – 65 с.
4. Золотоноша Л. А. Культурософські та екзистенційні мотиви в українській ліриці другої половини ХХ – початку ХХІ ст.: інтертекстуальні аспекти : автореф. дис. ... к. філол. н. : 10.01.01 “Українська література” / Л. А. Золотоноша. – Черкаси, 2012. – 20 с.
5. Нью-Йоркська група : антологія поезії, прози та есеїстики / [упоряд. : М. Ревакович, В. Ґабор]. – Львів : Піраміда, 2012. – 397 с.

6. Ревакович М. *Persona non grata: нариси про Нью-Йоркську групу, модернізм та ідентичність* / М. Ревакович ; [пер. з англ. М. Дмитрієва та ін.]. – К. : Критика, 2012. – 335 с.
7. Ткаченко А. О. *Індивідуальний стиль: феноменологія/типологія ; динаміка/статика (на матеріалі творчості українських поетів 60–90-х років ХХ ст.)* : атореф. дис. ... д. філол. н. : 10.01.06 “Теорія літератури” ; 10.01.01 “Українська література” / А. О. Ткаченко. – К., 1998. – 36 с.
8. Фізер І. *Інтерв'ю з членами Нью-Йоркської групи (провів Іван Фізер)* / І. Фізер // *Нью-Йоркська група : антологія поезії, прози та есеїстики* / [упоряд. : М. Ревакович, В. Габор]. – Львів : Піраміда, 2012. – 397 с.

Анотація

У статті зроблено спробу проаналізувати екзистенційні мотиви як змістову складову поетичного ідіостилу на матеріалі поезій представників Нью-Йоркської групи, з'ясувати особливості екзистенційного світобачення поетів групи, знайти спільне і відмінне у модифікаціях цих мотивів. Також приділено увагу поняттю поетичного індивідуального стилю.

Ключові слова: поетичний ідіостиль, змістові доміанти стилю, екзистенційний мотив, Нью-Йоркська група.

Анотация

В статье предпринята попытка анализа экзистенциальных мотивов как смысловой составляющей поэтического идиостиля на материале поэзий представителей Нью-Йоркской группы, выяснения особенностей экзистенциального мировоззрения поэтов группы, определения общего и отличного в модификациях этих мотивов. Также уделено внимание понятию поэтического индивидуального стиля.

Ключевые слова: поэтический идиостиль, смысловые доминанты стиля, экзистенциальные мотивы, Нью-Йоркская группа.

Summary

There is made an attempt to analyse of existence reasons as by the semantic constituent of poetic idiostyle on material of poetries of representatives of the New York group, findings out of features of existence worldviews of the poets of group, determinations general and different in modifications of these reasons. Attention is turned on the concept of poetic individual style.

Keywords: poetic idiostyle, the semantic dominants of the style, existence reasons, the New York group.

УДК 82–1

Шеремет А. С.,
аспірантка,

Таврический национальный университет имени В. И. Вернадского
(Симферополь)

РЕЛИГИОЗНО-ФИЛОСОФСКИЙ ДИСКУРС ПОЭЗИИ И. П. БОРОЗДНЫ

“Поэзия – религии небесной сестра земная” [4, 426], – эта строка из драматической поэмы “Камозэнс” В. А. Жуковского (1839 г.) во многом выразила сущностную основу романтизма, в особенности, в русской литературе, явившейся, по утверждению исследовательницы С. Г. Семёновой, “своего рода посвящением, наиболее эмоционально и интеллектуально убедительным, в какие-то сокровенные сути христианства, причём христианства, выходящего за катехизическую букву, драматически углубленного, светящегося полнотой блага” [13, 6]. Особую роль